

КРИВИЧНОПРОЦЕСНИ И КРИМИНАЛИСТИЧКИ АСПЕКТИ СПРОВОЂЕЊА ТУЖИЛАЧКЕ ИСТРАГЕ

*Кратко или претходно
саопштење*

DOI: 10.7251/BPGBL1214161V

УДК: 343.225

Мр Драгана Вујић*

Апстракт: У склопу свих бројних измјена које су се десиле у кривичном поступку, питање истраге се са правом наметнуло као централно питање реформе кривичног поступка и оно се углавном сводило на дилему судска или тужилачка истрага. Истрага није више повјерена истражном судији, већ тужиоцу који наређује њено спровођење ако постоје основи сумње да је извршено кривично дјело. Тиме се потпуно мијења мјесто и улога тужиоца у истражном поступку. Његова пасивна улога се до тада заснивала на стављању захтјева за спровођење истраге, односно, добијену кривичну пријаву јавни тужилац је претварао у захтјев за спровођење истраге, која се углавном и спроводила без њега. Дакле, са оптужницом заснованом на доказима које су му припремали други, полиција или истражни судија, јавни тужилац је излазио пред суд, на главни претрес. Његова улога у прикупљању доказа – спровођењу истраге, била је минимална и потпуно пасивна. Новим концептом тужилац добија потпуно нову улогу. У току истраге тужилац може предузети све истражне радње, али исто тако може наложити и овлашћеним службеним лицима да те радње спроведу. Тужилац „управља активностима овлашћених службених лица везаним за проналажење осумњиченог и прикупљање изјава и доказа“. У вези са тим, полиција има посебна овлашћења и дужности. Од стране полиције предузете истражне радње, уколико су у складу са Законом о кривичном поступку, могу се употријебити као доказ у кривичном поступку. У суштини, полиција представља „сервис“ тужилаштва у остваривању заједничког циља, спречавања и откривања кривичних дјела и учинилаца.

Кључне ријечи: кривично дјело, истрага, тужилац, овлашћена службена лица, кривични поступак.

УВОДНА РАЗМАТРАЊА

Оправдање кривичног поступка налази се у чињеници да је то најсигурнији начин реаговања на криминалитет, јер обезбјеђује да невин

* Висока школа унутрашњих послова, Бања Лука; e-mail: sdragana84@yahoo.com

неће бити осуђен и да крив неће избјећи кривичну санкцију. У ствари, потреба за кривичним поступком долази из истих оних разлога који оправдавају и потребу за правом и законитошћу уопште. У претходном кривичном поступку прикупљају се подаци да би се одлучило може ли се вјероватни учинилац извести пред суд који треба да одлучи о његовој кривици и примјени кривичних санкција. Главни је задатак претходног поступка да се у њему прикупе подаци како би тужилац могао да одлучи хоће ли подићи оптужбу или одустати од даљег гоњења. У класичном континенталном поступку стадијум претходног поступка је главни генератор за прибављање доказа за главни претрес, а у правном смислу представља почетак спора између странака, па је стога јасно зашто је у процесној теорији скоро општеприхваћено становиште да се у претходном поступку одређује судбина кривичне ствари. У претходном поступку учествује већи број процесних субјеката, прије свега више државних органа и више других лица као учесника поступка, али његове одлике детерминише прије свега чињеница коме је повјерена истрага. Према субјекту коме је истрага повјерена, у упоредном праву срећемо три система истраге, гдје је истрага уређена као: судска, тужилачка и полицијска (Ђурђић, 2009: 39–63). Када се посматра европски правни простор, јавнотужилачка истрага је преовлађујући модел, настао истискивањем истражног судије из претходног поступка или претварањем полицијске истраге у тужилачку, најчешће стављањем полиције под контролу јавног тужиоца.

Истрага је фаза претходног поступка коју спроводи тужилац против одређеног лица, због постојања *основа сумње* да је извршило кривично дјело. У складу са претежном адверзијалном природом кривичне процедуре, надлежност за спровођење истраге дата је у цијелости тужиоцу, који одређена овлашћења може пренијети на овлашћено службено лице. Оно што даје „адверзијални печат“ цјелокупном новом систему кривичног поступка као својеврсне „кривичне парнице“ са снажно наглашеном акузаторношћу сваке фазе поступка, садржано је у улози тужиоца у којој је он једна од странака у поступку, са овлашћењима да гони учиниоце кривичних дјела, при чему му законодавац препушта и даје одговорност за цјелокупан поступак откривања и расвјетљавања кривичних дјела и њихових учинилаца на тај начин што истрагу у потпуности ставља у овлашћење и дужност тужиоца, ограничавајући судску интервенцију у истрази само на случајеве у којима истрага, односно поједине радње које се спроводе у истрази производе или могу да произведу такве посљедице којима могу бити нарушена или ограничена нека од основних људских права и слобода (Тегелтија, 2005: 162).

Под појмом „адверзијални“ подразумевају се страначки типови кривичног поступка за које је карактеристично да је суд у доказном

поступку веома пасиван, те је у њима извођење доказа препуштено странкама, док се суд углавном фокусира на процјену која је странка у доказном двобоју пред њим била успјешнија (Шкулић, 2011: 169). Иако је општеприхваћена подјела кривичноправних система на континентално-европски и англосаксонски или адверзијални кривичнопроцесни систем, у данашње вријеме долази до преузимања или „размјене“ појединих елемената између ова два велика система. Немали број теоретичара данашњице истиче да би ова „размјена“ требала имати границе до којих се може ићи, а које би се морале заснивати на правној традицији одређеног поднебља, јер у сваком случају не би било природно да се једном правном систему који припада неком од ова два система вјештачки калеме доминирајући елементи другог система, што би у крајњој линији довело до огромних проблема изражених у првом реду кроз неефикасност и неправичност кривичног поступка (Шкулић, 2011: 170).

КРИВИЧНОПРОЦЕСНИ И КРИМИНАЛИСТИЧКИ АСПЕКТИ СПРОВОЂЕЊА ИСТРАГЕ

Спровођење истраге подразумијева неколико фаза:

1. *Доношење одлуке о спровођењу истраге (наредба о спровођењу истраге)*
2. *Планирање истраге и*
3. *Руковођење и надзор над истрагом.*

Почетни стадијум сваке истраге представља доношење одлуке о спровођењу истраге коју доноси тужилац у форми наредбе. Основни и једини услов који законодавац предвиђа за доношење такве одлуке јесте „основ сумње“ да је извршено кривично дјело, па је сходно томе основ сумње иницијални стандард вођења истраге од стране тужиоца.

Овако широко и ниско постављен стандард доказивања потребан за доношење наредбе о спровођењу истраге произилази управо из нове улоге тужиоца у кривичном поступку, јер је интенција законодавца да тужилац од самог сазнања за кривично дјело, када је степен сазнања о кривичном дјелу још увијек доста низак, усмјерава истрагу у смјеру који ће му омогућити потпуно и свестрано сагледавање и разјашњавање свих релевантних чињеница везаних за кривично дјело и његовог извршиоца, како оних које иду на штету тако и оних које иду у корист евентуалних или будућих осумњичених лица. Такав приступ, с једне стране, даје тужиоцу снажан механизам развијања истражне стратегије и тактике, која ће му након потврђивања оптужнице омогућити изузетно јаку позицију на главном претресу на начин да ће располагати доказима који

су прибављени на законит начин и који се процедурално не могу рушити, те ће предуприједити евентуална изненађења одбране, а са друге стране ће му омогућити свестрано сагледавање свих чињеница које иду у корист осумњиченог, те ће на тај начин предуприједити подизање оптужнице против лица за чију кривњу нема довољно доказа који могу довести до осуђујуће пресуде (Тегелтија, 2005: 166).

Када се свестрано анализира Закон о кривичном поступку (у даљем тексту: Закон), јасно се види да је основ сваке активности тужиоца у кривичном поступку постојање основа сумње да је извршено кривично дјело, што значи да тужилац не би требао предузимати ниједну радњу у кривичном поступку без постојања тог иницијалног стандарда сумње. Међутим, основно питање које се у вези с овим поставља јесте: „Када постоје основи сумње да је учињено кривично дјело?“ Да би се дао одговор на ово питање, потребно је јасно одредити шта се подразумева под стандардом „основ сумње“. Основ сумње да је извршено кривично дјело није стандард сумње који је неминовно заснован на непосредним доказима, па је, према томе, основ сумње онај степен сумње који постоји када тужилац сазна да постоје одређене чињенице и околности, које доведене у везу са одређеним логичким хипотезама произашлим из одређених непосредних или посредних доказа, на основу искуства могу указивати да је извршено кривично дјело (Модул 1 Кривична област – истражни поступак, 2006: 10–103). Сумња у кривичном поступку – појам којим се означава могућност да је одређена особа извршила кривично дјело које јој се ставља на терет. Ту могућност, која мора бити одређеног степена и заснивати се на одређеним чињеницама и околностима, процјењује орган који води кривични поступак (Алексић и Миловановић, 1999: 294). О сумњи се говори чим се опажањем утврде конкретне чињенице, које, према криминалистичком и криминолошком искуству, чине кривично дјело могућим. Сумњање је такво стање људског духа које се карактерише неувјереношћу, па логично производи тежњу да се ријеша питање истинитости неког суда о постојању, односно непостојању кривичног дјела и учиниоца. Међутим, без обзира што се појмови појединих степена сумње не могу до краја прецизно дефинисати, значај њиховог одређивања састоји се у томе што они за суд и друге државне органе представљају руководну идеју, која има и битне практичне импликације.

Према томе, у тренутку у којем тужилац наређује спровођење истраге, потребан је толики квантум и квалитет чињеница и околности које само указују на „основ сумње да је извршено кривично дјело“ (Тегелтија, 2005: 162).

Када оцијени да постоје основи сумње, тужилац, сходно Закону, доноси одлуку о спровођењу истраге у форми *наредбе о спровођењу истраге*. Доношење наредбе о спровођењу истраге има изузетно велику

важност. Ова наредба с једне стране представља одлуку тужиоца о постојању основа сумње, док с друге стране представља својеврсно планирање истраге у њеној почетној фази, те разраду истражне стратегије и тактике која ће обезбиједити ефикасно кривично гоњење.

Наредба о спровођењу истраге представља интерни акт тужиоца чијим се доношењем постиже неколико циљева (Симовић, 2005: 375). Прво, даном доношења наредбе почиње тећи законом прописани рок који је дат тужиоцу за спровођење истраге. Друго, наредба садржи податке о особи за коју постоје основи сумње да је извршила кривично дјело и против које се истрага има спровести. Треће, наредба мора садржати и детаљан опис радњи осумњиченог које представљају основ сумње за учињење одређеног кривичног дјела. Четврто, наредбом се наводе околности које треба истражити, те које су то истражне радње које се имају спровести у ту сврху. Околности које се истражују у току истраге су оне околности које се односе на обиљежја кривичног дјела, односно кривичне одговорности осумњиченог. Евентуално истраживање других околности које нису везане за кривично дјело и учиниоца представљало би кршење људских и грађанских права осумњиченог и других особа.

Прво питање које се поставља у вези с наредбом о спровођењу истраге јесте питање њеног правног карактера, односно питање да ли се ради о обавезном формалном процесном акту који производи одређене правне посљедице по осумњиченог или се ради о интерном акту тужиоца усмјереном на планирање и руковођење истрагом?

У одговору на ово питање треба поћи поново од већ цитираног члана 18 Закона, из кога јасно произилази да само доношење наредбе о спровођењу истраге не производи никакве посљедице за осумњиченог у смислу ограничења одређених његових права. У давању одговора на постављено питање треба поћи и од садржаја наредбе о спровођењу истраге, из којег је јасно видљиво да је наредба усмјерена ка успешном и ефикасном вођењу истраге, при чему та наредба фактички садржи два дијела.

Први дио садржаја наредбе о спровођењу истраге односи се на основ и предмет истраге (подаци о учиниоцу кривичног дјела – уколико су познати, опис дјела из кога произилазе законска обиљежја кривичног дјела, законски назив кривичног дјела, околности које потврђују основ сумње за спровођење истраге и постојеће доказе), док је други дио садржаја наредбе усмјерен на планирање и руковођење истрагом (у наредби тужилац ће навести које околности треба истражити и које истражне радње треба предузети). Опис дјела из кога произлазе обиљежја кривичног дјела представља иницијални опис догађаја. Тужилац у току истраге може мијењати опис дјела, проширујући или допуњујући наредбу о спровођењу истраге, као и правну квалификацију дјела у зависности од утврђених чињеница и околности током истраге

(Симовић-Нишевић, 2010: 246). Када су у питању околности које потврђују основе сумње за провођење истраге и постојећи докази, овај дио наредбе представља, са једне стране, заштиту од неоснованог вођења истраге, а са друге стране – почетну фазу планирања и разраде истражне стратегије. Ријеч је о сублимирању и концентрацији чињеница и доказа којима се потврђују основи сумње да је извршено кривично дјело (Симовић-Нишевић, 2010: 246). На основу анализе тих околности, тужилац перципира стање предмета и врши оцјену које околности треба истражити и које истражне радње треба спровести да би се потпуно разјаснило чињенично стање, а које ће довести или до обуставе истраге или до прерастања основа сумње у нову квалитету спознаје, основану сумњу потребну за подизање оптужнице (Симовић-Нишевић, 2010: 246). Према томе, садржај наредбе о спровођењу истраге указује да том наредбом тужилац истовремено одлучује о постојању основа за истрагу, о предмету истраге, те о начину вођења истраге. Међутим, ако се гледа наредба као цјелина, а посебно ако се има у виду да не постоји обавеза њеног достављања, непредвиђање процесних санкција у случају недоношења такве наредбе, те чињеница да у односу на осумњиченог не производи никакво правно дејство у смислу ограничења његових права, као и чињеница да је тужиоцу дата слободна диспозиција у погледу доношења наредбе о спровођењу истраге, произилази да је наредба интерни акт тужиоца, иницијални у истражном поступку, којим тужилац одлучује о постојању основа сумње да је извршено кривично дјело (Модул 1 Кривична област – истражни поступак, 2006: 10–103). Мада закон изричито не прописује обавезу тужиоца о обавјештавању осумњиченог о доношењу наредбе о спровођењу истраге, један дио стручне јавности сматра да би осумњичени требао бити обавијештен о њој након њеног доношења. Треба, такође, нагласити да поменуто обавјештење може изостати ако би оно могло довести у питање циљ истраге. Против наредбе о спровођењу истраге није дозвољена жалба. Када је у питању обавеза доношења и форма наредбе о спровођењу истраге, у пракси је створена дилема око тога да ли тужилац мора у сваком случају донијети наредбу, те у којој форми је мора донијети? Одговор на ово питање садржан је у чл. 224 Закона (Службени гласник Републике Српске број 53/12), гдје је одређено: *„Тужилац наређује спровођење истраге ако постоје основи сумње да је извршено кривично дјело“*, док у ст. 2 истог члана одређује: *„О спровођењу истраге доноси се наредба која садржи: податке о учиниоцу кривичног дјела уколико су познати, опис дјела из кога произилазе законска обиљежја кривичног дјела, законски назив кривичног дјела, околности које потврђују основе сумње за спровођење истраге и постојеће доказе, околности које треба истражити и истражне радње које треба предузети“*. Закон јасно наглашава да наредба о спровођењу истраге треба садржавати податке о учиниоцу кривичног дјела уколико су ти подаци

познати, док такву одредбу не садржи када је у питању „опис дјела из кога произилазе законска обиљежја кривичног дјела“. Некада ће опис дјела из кога произилазе законска обиљежја кривичног дјела бити очигледан и познат у детаље, па ће бити потребно само откривати извршиоца или друге чињенице везане за кривичну одговорност. Међутим, некада ће опис дјела у свим његовим сегментима бити непознат, тј. биће позната само последица, мјесто извршења и шире временско раздобље у коме се догађај десио. Начин на који се догађај десио биће непознат, па ће предмет истраживања бити и откривање самог начина извршења дјела и извршиоца. Оваква разрада наизглед једноставних питања значајна је управо због указивања на развојни пут једне истраге којој је у природи тежња ка повећању степена спознаје предмета истраживања, односно која тежи да дође до више сазнања о догађају, а за који постоји основ сумње да у себи носи кривично дјело. Ово поготово има значај када се зна да је ранија пракса ишла ка томе да су се описи дјела у захтјевима за спровођење истраге преписивали из кривичних пријава, па су затим рјешења о спровођењу истраге преписивала описе дјела из захтјева, да би на крају у великој већини случајева оптужница имала исти опис дјела као и захтјев и рјешење, па се онда основано постављало питање шта се истраживало, ко је истраживао и у чему се састојао резултат истраге уколико је оно што је откривено на крају истраге еквивалентно ономе што је било на почетку. Одговор на ово питање лежи у чињеници да су према ранијој пракси суштински истраге биле вођене и завршаване у преткривичном поступку од стране полиције, док је судска истрага, у ствари, представљала својеврсну формализацију резултата истраге из преткривичног поступка. Управо је то оно што би требало бити промијењено новим приступом истрази коју намеће нови Закон.

Полазећи од реченог, законодавац уопште не оставља дилеме око тога да ли се и у којој форми доноси наредба о спровођењу истраге, без обзира на чињеницу што законодавац није предвидио обавезу достављања такве наредбе било коме, нити је предвидио процесну санкцију у случају недоношења такве наредбе.

Наиме, може се десити да је због опасности од одлагања потребно предузети мјере и радње истражног карактера хитно, те се може десити да су до обавјештавања тужиоца већ предузете све потребне мјере и радње које су довеле до потпуног расвјетљавања кривичног дјела и учиниоца, па у таквим случајевима доношење наредбе, планирање истраге и слично не би имало никакву сврху. Такође, могло би се десити да су радње предузете од стране овлашћених службених лица показале да постоји неки од разлога за обуставу истраге, у ком случају не би имало смисла доношење наредбе о спровођењу истраге (Модул 1 Кривична област – истражни поступак, 2006: 10–103).

С обзиром на ове и сличне ситуације, законодавац је оставио могућност тужиоцу да донесе наредбу о спровођењу истраге, ако то оцијени потребним. Из претходно реченог не може се извести закључак да је тужилац у сваком случају постојања основа сумње да је извршено кривично дјело обавезан донијети наредбу о спровођењу истраге. Међутим, у тренутку када се у истрази захтијева одређена судска интревенција (у смислу доношења одлуке о нпр. претресу, притвору и сл.), таква наредба о спровођењу истраге се мора донијети у писменој форми и предочити судији за претходни поступак уз захтјев за доношење одређене наредбе или рјешења, јер је то једини начин да суд стекне увид у основ, предмет и резултате дотадашње истраге, те оцијени оправданост захтјева за доношење тражене одлуке.

На основу предоченог могло би се закључити да тужилац у истрази у правилу доноси писмену наредбу о спровођењу истраге, док у одређеним случајевима тужилац може оцијенити доношење такве наредбе непотребним.

Планирање истраге, као кључни елемент тужилачке истраге, предвиђено је и одредбом чл. 224 ст. 2, гдје се каже да ће тужилацу наредби о спровођењу истраге навести које околности треба истражити и које истражне радње треба предузети. Планирање истраге подразумијева неколико фаза (Тегелтија, 2005: 167): утврђивање познатих чињеница и околности, те познатих непосредних или посредних доказа везаних за евентуално кривично дјело и учиниоца; постављање хипотеза; сагледавање потребе за примијеном евентуалних мјера за обезбјеђење присуства осумњиченог у поступку; утврђивање које чињенице и околности је у току истраге потребно утврдити; утврђивање којим доказним средствима ће се утврђивати поједине чињенице и околности; утврђивање које истражне радње треба предузети, те да ли је за неку од радњи потребно тражити судско одобрење; утврђивање субјеката који ће бити носиоци појединих истражних радњи; утврђивање редосљеда извођења истражних радњи; одређивање временског оквира за сваку истражну радњу појединачно, те за све радње заједно. Овакво планирање истраге потребно је спровести у сарадњи са овлашћеним службеним лицима која су планирана као носиоци појединих истражних радњи, те која су након обављања сваке истражне радње дужна обавијестити тужиоца о њиховом спровођењу и резултатима, ради евентуалног додатног планирања или измјена постојећег плана у свим његовим сегментима (Тегелтија, 2005: 167).

Планирање истраге и тимски рад не представљају новину у раду надлежних органа на спречавању свих видова криминалитета, док појам стратешког планирања заједничког дјеловања овлашћених службених лица и тужилаца представља извјесну новину која захтијева одговарајуће стандарде и начин приласка кривичним дјелима уопште,

висок степен едукације и специјализације те крајње професионалан рад свих учесника истраге. Европска полицијска мисија је у склопу свог дјеловања на подручју БиХ предложила, увела и предала на употребу домаћим полицијским структурама низ програма и пројеката из области полицијског дјеловања, међу којима су значајнији „Пројекат истрага тешких кривичних дјела“ и „Пројекат руковођења лицем мјеста тешких кривичних дјела“ (Симовић-Нишевић, 2010: 245). Наведени пројекти садрже савремени приступ сарадњи тужиоца и полиције кроз стратегију дјеловања приликом истраге тешких кривичних дјела, те тимски и координирани рад свих учесника у истрази (Симовић-Нишевић, 2010: 245).

Руковођење и надзор тужиоца над истрагом подразумијева активну улогу тужиоца у истрази већ од постојања основа сумње да је извршено кривично дјело. Руковођење истрагом почиње самим планирањем истраге и траје током читаве истраге, кроз развијање истражне стратегије и тактике која се прилагођава свим новонасталим моментима у истрази, уз обавезно обавјештавање тужиоца о свим предузетим активностима у истрази од стране овлашћених службених лица која раде по налогу тужиоца, јер тешко би било замислити било какво руковођење уколико тужилац не би био адекватно и правовремено информисан о свим чињеницама и околностима везаним за истрагу коју спроводи (Тегелтија, 2005: 165). Дакле, руковођење и надзор сами по себи подразумијевају да у истрази судјелује више субјеката чије активности координише, којима руководи и које надзире тужилац (Тегелтија, 2005: 165).

ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА

Само ефикасан кривични поступак главни је инструмент успјешне борбе против криминалитета. Ипак, законит кривични поступак не значи само такав поступак који „осигурава да нико невин не буде осуђен, а да се кривцу изрекне кривична санкција“, него и такав поступак који то омогућава у најкраћем могућем трајању. Сходно претходно реченом, у савременој науци кривичнопроцесног законодавства могућност за остварење основних стандарда налази се у: мјерама за убрзање претходног кривичног поступка, увођењу посебних, поједностављених облика поступања за лакша кривична дјела, у промијењеном приступу припремању и вођењу главног претреса итд. С обзиром на све ово, један од задатака реформе кривичнопроцесног законодавства РС из 2003. године био је стварање нормативне основе за ефикаснији кривични поступак, уз истовремено вођење рачуна да то не утиче на, међународним актима и националним законодавством, загарантована права и слободе грађана. Промијењена концепција истраге, тачније, напуштање судског и прелазак на тужилачки концепт истраге једна је од најзначајних новина

уведена измјенама кривичнопроцесног законодавства 2003. године.

Новим концептом тужилац добија потпуно нову улогу. У току истраге тужилац може предузети све истражне радње, али исто тако може наложити и овлашћеним службеним лицима да те радње спроведу. Тужилац „управља активностима овлашћених службених лица везаним за проналажење осумњиченог и прикупљање изјава и доказа“. У вези са тим, полиција има посебна овлашћења и дужности. Од стране полиције предузете истражне радње, уколико су у складу са Законом, могу се употријебити као доказ у кривичном поступку. У суштини, полиција представља „сервис“ тужилаштва у остваривању заједничког циља, спречавања и откривања кривичних дјела и учинилаца.

ЛИТЕРАТУРА

- Алексић, Ж. и Миловановић, З. (1999). *Лексикон криминалистике*. Београд: Глосаријум.
- Ђурђић, В. (2009). *Компаративноправна рјешења о претходном кривичном поступку и њихова имплементација у српско кривичнопроцесно законодавство*. *Ревизија за криминологију и кривично право*. Београд: Српско удружење за кривичноправну теорију и праксу и Институт за криминолошка и социолошка истраживања, 39–63.
- Симовић, М. (2005). *Практични коментар Закона о кривичном поступку Републике Српске*. Бања Лука: Висока школа унутрашњих послова.
- Симовић-Нишевић, М. (2005). *Откривање и доказивање кривичних дјела организованог криминалитета у Босни и Херцеговини*. Сарајево: Привредна штампа.
- Тегелтија, М. (2005). *Тужилачка истрага. Безбједност, полиција, грађани* Бања Лука, број 1/05, 162–168.
- Шкулић, М. (2008). *Кривично процесно право – приручник за полагање правосудног испита*. Београд: ЈП Службени гласник.
- Закон о кривичном поступку Републике Српске – Пречишћени текст (ЗКП), *Службени гласник Републике Српске*, број 100/09.
- Закон о кривичном поступку Босне и Херцеговине – ЗКП, *Службени гласник БиХ*, бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05, 48/05, 46/06, 76/06, 29/07, 32/07, 53/07, 76/07, 15/08, 58/08, 12/09, 16/09.
- Модул 1 Кривична област – истражни поступак (2006). Сарајево: Центар за едукацију судија и тужилаца ФБиХ и РС и Високо судско и тужилачко вијеће БиХ. 10–103.

CRIMINAL PROCEDURE AND CRIMINAL ASPECTS OF THE IMPLEMENTATION OF PROSECUTORIAL INVESTIGATION

Dragana Vujic, mr*

Abstract: As part of the many changes that have taken place in the criminal proceedings, the issue of investigation is rightly imposed as central to the reform of criminal procedure, and it usually came down to the dilemma of judicial or prosecutorial investigation. The investigation is no longer entrusted to the investigating judge, but the prosecutor who ordered its implementation if there are grounds for suspicion that a criminal offense. This completely changes the place and role of the prosecutor in the investigation. His passive role until then was based on placing a request for an investigation, that is, the resulting criminal charges, the public prosecutor turned into a request for an investigation, which is pretty much implemented without it. Thus, the indictment is based on evidence which he prepared another, the police or the investigating judge, the public prosecutor is out to court during the trial. His role in gathering evidence – investigation was minimal and entirely passive. The new concept prosecutor gets a whole new role. During the investigation, the Prosecutor may undertake all investigative activities, but also may be ordered and authorized personnel to carry out these actions. The prosecutor “manages the activities of authorized officials regarding the identification of a suspect and gathering of information and evidence.” In this connection, the police have special powers and duties. Taken by the police investigations, if they are in accordance with the Criminal Procedure Code, may be used as evidence in criminal proceedings. In essence, the police is a “service” the prosecution in achieving the common goal of preventing and detecting criminal offenses and perpetrators.

Keywords: crime, investigation, prosecution, authorized officials, the criminal proceedings.

* *Police College, Banja Luka; e-mail: sdragana84@yahoo.com*

